Գևորգ Էմին

Լռությունը ոսկի է

Որ ,
Այդ վաղուցվա~ հայտնություն է.
Թեև ես միշտ զարմացե~լ եմ,
Թեև հաճախ զայրացե~լ եմ,
Սակայն հիմա հավատու՛մ եմ,
Որովհետև… հասկացե~լ եմ:

Լռությունը ա՛յն ոսկին է,
Այն հանցանքի ծա~նր գինը,
Որ խոհող մարդն ստանում էր,
Երբ տեսնելով սպանումը,
Երբ տեսնելով կեղծն ու սուտը,
Քծնությունը, դավն ու մութը,
Հուզվու՛մ, խոսու՛մ, կամ գրու?մ էր._
Ո՛չ,
Տեսնու՛մ էր, բայց լռու~մ էր…
Ամուր սերտած՝ ո՛չ կռվելու,
Այլ տեսնելու՛ և լռելու՛
Ճորտի~ն վայել հայտնությունը,
Թե…: